

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **TELP s.r.o.**
sídlem Mokrá Lhota 95, 257 51 Bystřice u Benešova
zastoupená advokátem Mgr. Richardem Vachouškem
sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2022, č. j. MZP/2022/500/1642,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 24. 5. 2022, č. j. 064677/2021/KUSK OŽP/Sk (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Krajský úřad

prvostupňovým rozhodnutím podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, v rozhodném znění (dále jen „zákon o odpadech“) zrušil rozhodnutí krajského úřadu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 152834/2015/KUSK OŽP/Sk (dále jen „povolení provozu zařízení“), jímž byl žalobkyni podle § 14 odst. 1 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, v rozhodném znění (dále jen „starý zákon o odpadech“) udělen souhlas k provozování stacionárního zařízení ke sběru a výkupu kovových odpadů a k výkupu a zpracování kabelů (CZS02148) v provozovně umístěné na adrese X (dále jen „zařízení“), a jímž byl dále schválen provozní řád tohoto zařízení [podle § 156 odst. 5 zákona o odpadech se souhlas k provozování zařízení dle § 14 odst. 1 starého zákona o odpadech považuje po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti zákona o odpadech, tj. od 1. 1. 2021, za povolení provozu zařízení ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o odpadech – pozn. soudu]. Ke zrušení povolení provozu zařízení přistoupil krajský úřad s odůvodněním, že žalobkyně nesplnila podmínku č. 7 tohoto povolení, podle které mohlo být zařízení provozováno pouze na pozemcích k tomu určených a schválených ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“). Konkrétně spatřoval krajský úřad porušení této podmínky v tom, že žalobkyně nepředložila kolaudační rozhodnutí o změně využití stavby pro nakládání s odpady.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zčásti zkorigoval závěry krajského úřadu, neboť připustil, že z podmínky č. 7 povolení provozu zařízení neplyne, že by součástí zařízení měla být jakákoliv stavba podléhající kolaudaci. Důvod pro zrušení povolení provozu zařízení byl však dle žalovaného přesto naplněn, neboť žalobkyně ani na výzvu nepředložila ve vztahu k pozemkům parc. č. XA a XB v katastrálním území L., na nichž se zařízení nachází, pravomocné územní rozhodnutí o změně využití území pro nakládání s odpady ve smyslu § 80 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Žalovaný nepovažoval za dostatečné, že dotčené pozemky byly Územním plánem Bystrice zařazeny mezi *plochy VL-S – plochy výroby a skladování – lehký průmysl* (dále jen „plochy VL-S“) a v katastru nemovitostí byly evidovány jako manipulační plochy. Územní plán totiž dle žalovaného představuje pouze koncepční podklad, který nestanoví, zda je na dané ploše přípustné nakládání s odpady. Ve vztahu k dotčeným pozemkům tak mělo být vydáno územní rozhodnutí o změně využití území, jímž by bylo možné stanovit konkrétní závazné podmínky pro využití území. Na podporu své argumentace žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 1. 2014, č. j. 1 As 103/2013 - 43.

II. Obsah podání účastníků

3. Žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je věcně nesprávné, jelikož nepřipustně rozšiřuje správní uvážení ohledně posouzení podmínek povolení provozu zařízení. Podle žalobkyně ve skutečnosti k porušení podmínky č. 7 povolení provozu zařízení nedošlo, neboť zařízení je provozováno na pozemcích zařazených územním plánem mezi plochy VL-S určené pro výrobu a skladování. V katastru nemovitostí jsou pak dotčené pozemky evidovány jako manipulační plochy. Zařízení je tudíž provozováno na plochách k danému účelu určených dle stavebního zákona. Správní orgány naproti tomu směřují účel užití pozemků a staveb a své závěry staví na nesprávném právním názoru. Případná nejasnost či neurčitost výroku povolení provozu zařízení by navíc měla být přičítána k tíži správních orgánů, nikoliv žalobkyně.
4. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány zatížily řízení závažnými procesními vadami. Krajský úřad zahájil správní řízení z důvodu, že žalobkyně nedoložila kolaudační rozhodnutí o změně využití stavby, nikoliv pro nepředložení územního rozhodnutí o změně

využití území. Podle žalobkyně není podstatné, zda správní orgány při zrušení povolení provozu zařízení shodně odkazovaly na § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, nýbrž je třeba zkoumat skutečné důvody pro odnětí tohoto povolení. V této souvislosti žalobkyně upozorňuje, že žalovaný se na rozdíl od krajského úřadu v odvolacím řízení nezabýval otázkou kolaudačního rozhodnutí o změně využití stavby, ale územním rozhodnutím o změně využití území, čímž zcela svévolně překročil meze odvolacího řízení a protiprávně suploval činnost krajského úřadu. Tímto postupem žalovaný zkrátil žalobkyni na jejích procesních právech, neboť změnil předmět řízení, aniž by ji o tom řádně poučil.

5. Žalobkyně rovněž namítá, že vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí předcházelo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 11. 2021, č. j. 143653/2021/KUSK OŽP/Sk, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MZP/2021/500/3039. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022 překročil své pravomoci odvolacího správního orgánu, jelikož krajskému úřadu předložil jasný návod, jak v dalším řízení postupovat, ačkoliv mu to zákon neumožňuje. Dle žalobkyně bylo po zrušení rozhodnutí krajského úřadu ze dne 19. 11. 2021 jediným možným procesním vyústěním zastavení správního řízení pro nedůvodnost, jelikož nebyl naplněn žádný ze zákonných důvodů pro zrušení povolení provozu zařízení.
6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný upozorňuje, že napadené rozhodnutí nestojí na aplikaci správního uvážení, ale pouze na posouzení zákonných předpokladů pro zrušení povolení provozu zařízení. Žalovaný setrvává na závěru, že žalobkyně porušila podmínku č. 7 povolení provozu zařízení, neboť zařízení nebylo dlouhodobě způsobilé k provozu z hlediska stavebního zákona. Územní plán je dle žalovaného toliko koncepčním dokumentem, který nemůže nahrazovat konkrétní rozhodnutí o změně využití území. Podle žalovaného nedošlo ve správním řízení k žádným procesním vadám, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyni bylo prokazatelně známo, že předmětem řízení je porušení podmínky č. 7 povolení provozu zařízení. Vydání napadeného rozhodnutí pak předcházela výzva žalobkyni, aby absentující územní rozhodnutí ve stanovené lhůtě předložila, což však neučinila. Žalovaný tak vůči žalobkyni postupoval zcela transparentně a předvídatelně.
7. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které zopakovala argumentaci, že zařízení je provozováno na pozemcích k tomu určených dle stavebního zákona.

III. Posouzení věci soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech „[k]rajský úřad zruší povolení provozu zařízení, pokud provozovatel zařízení opakovaně poruší povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zákonem o výrobcích s ukončenou životností nebo **opakovaně neplní podmínky stanovené povolením**“ (důraz dodán).

10. Z citovaného ustanovení vyplývá, že důvodem pro zrušení povolení provozu zařízení je mj. opakované neplnění podmínek v něm stanovených. Podmínky pro provoz zařízení k využití odpadu mohou být nejrůznější povahy. Obecně platí, že příslušný správní orgán vykonávající státní správu v oblasti odpadového hospodářství může vymezením podrobnějších podmínek v rámci uděleného povolení stanovit adresátovi určitá omezení či povinnosti týkající se výkonu přiznaného oprávnění k nakládání s odpady, a to zejména s ohledem na ochranu dotčených veřejných zájmů či oprávněných zájmů třetích osob.
11. V posuzované věci byl provoz žalobkynina zařízení k využití odpadu podmíněn tím, že „[z]ařízení bude provozováno pouze na pozemcích **k tomu účelu určených a schválených dle stavebního zákona**“ (podmínka č. 7 povolení provozu zařízení, důraz dodán). Žalovaný spatřoval porušení této podmínky v tom, že žalobkyně nepředložila pravomocné územní rozhodnutí o změně využití území pro nakládání s odpady ve smyslu § 80 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, podle kterého „[r]ozhodnutí o změně využití území vyžadují odstavné, manipulační, prodejní, skladové nebo výstavní plochy.“ Podle odst. 1 tohoto ustanovení „[r]ozhodnutí o změně využití území stanoví nový způsob užívání pozemku a podmínky jeho využití.“ Změnou v území se podle § 2 odst. 1 písm. a) stavebního zákona rozumí „změna jeho využití nebo prostorového uspořádání, včetně umístování staveb a jejich změn.“
12. Žalobkyně v průběhu správního řízení nepopírala (a nečiní tak ani v žalobě), že v souvislosti s provozem zařízení nebylo ve vztahu k dotčeným pozemkům vydáno rozhodnutí o změně využití území. Podle žalobkyně však nebylo takové rozhodnutí k provozu zařízení potřeba a zcela postačovalo to, že dotčené pozemky byly územním plánem zařazeny mezi plochy VL-S a v katastru nemovitostí byly evidovány jako manipulační plochy (viz vyjádření žalobkyně ze dne 1. 8. 2022), a zařízení tak bylo provozováno na plochách k danému účelu určených dle stavebního zákona.
13. Soud neshledal tuto stěžejní námitku žalobkyně důvodnou.
14. Přisvědčit předně nelze žalobkyni v tom, že by podmínka č. 7 povolení provozu zařízení byla formulována nejasně, a měla by tak být vykládána v její prospěch. Soud považuje znění dané podmínky za zcela srozumitelné a dostatečně určité. Smyslem této podmínky zjevně bylo ochránit území dotčené provozem zařízení k využití odpadu před jeho negativními vlivy, a to prostřednictvím nástrojů stavebního zákona, kterými se *určuje a schvaluje* účel využití jednotlivých pozemků. V této souvislosti se nelze nepozastavit nad tím, že žalobkyně na jednu stranu označuje tuto podmínku za neurčitou, na druhou stranu však na str. 4 žaloby připouští, že tato podmínka je stanovena „*poměrně pregnantně*“, tedy stručně a výstižně.
15. Podstatou posuzované věci je otázka, zda žalobkyně mohla provozovat zařízení k využití odpadu bez územního rozhodnutí o změně využití území či nikoliv.
16. K funkčnímu a prostorovému uspořádání území dochází v procesu územního plánování, jímž se vytváří předpoklady pro „*udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích*“, a který „*zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území*“ (§ 18 odst. 1 a 2 stavebního zákona). Úkolem územního plánování je mj. dle § 19 odst. 1 písm. c) a e) stavebního zákona „*[p]roověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní*

prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání“ a dále „stanovovat podmínky pro provedení změn v území, zejména pak pro umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území a na využitelnost navazujícího území.“

17. Územní plánování lze rozlišovat na dvě základní fáze – přípravnou *koncepční* a následnou *realizační*. Hlavní nástroj *koncepční* fáze představuje územní plán, jímž se pro území obce stanoví budoucí využití území, resp. změny v jeho využití (§ 43 odst. 1 stavebního zákona). Stěžejní roli v *realizační* fázi pak hraje územní rozhodnutí, na jehož základě lze mj. měnit využití území (§ 76 odst. 1 stavebního zákona). Zatímco územním plánem se tak vytváří prvotní předpoklady pro změnu účelového určení plochy (účel pozemku se *určuje*), v územním rozhodnutí již v rámci správního řízení dochází k podrobnějšímu posouzení vlivu změny využití území na důležité zájmy chráněné stavebním zákonem (účel pozemku se *schvaluje*).
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nerozporoval, že dotčené pozemky byly územním plánem zařazeny mezi plochy VL-S, jejichž regulativy obecně připouštějí využití pozemků za účelem provozu zařízení pro sběr a výkup kovových odpadů, který spadá pod provozování lehkého průmyslu. Skutečnost, že žalobkynin záměr na provozování zařízení byl v souladu s územním plánem, ostatně vyplývá i z vyjádření Městského úřadu Bystrice, stavebního úřadu ze dne 9. 5. 2016, č. j. 01879/2016/MUBY/SU (dále jen „vyjádření orgánu územního plánování ze dne 9. 5. 2016“), které je součástí správního spisu. Stejně tak žalovaný nerozporoval, že dotčené pozemky byly v katastru nemovitostí evidovány jako manipulační plochy [srov. kategorii *způsob využití pozemku* v bodě 2 přílohy k vyhlášce č. 357/2013 Sb. o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), ve znění pozdějších předpisů]. Správně však žalovaný poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 1. 2014, č. j. 1 As 103/2013 - 43, podle kterého je třeba rozhodnout o změně využití území podle § 80 stavebního zákona „*rovněž v případech, kdy se kategorie způsob využití pozemku evidovaná v katastru nemovitostí nemění, ale faktické využití a vnější vlivy určité plochy se zcela nebo zčásti proměňují.*“ Ve věci řešené NSS se skutkově jednalo o případ, kdy v areálu bývalého cukrovaru byla zřízena skládka uhlí, a došlo tak k faktické změně využití území, aniž by se změnila kategorie *způsob využití pozemku* evidovaná v katastru nemovitostí. Dle NSS bylo takové „*využití sporných ploch – pozemků uvnitř areálu bývalého cukrovaru – [...] zcela odlišné od využití území za éry provozu bývalého cukrovaru,*“ s tím, že „*[n]egativní vlivy na okolní prostředí mohly několikanásobně převýšit dosavadní vlivy provozu cukrovaru,*“ a záměr změny využití území tak měl být projednán v územním řízení.
19. Ke stejnému závěru je třeba dospět i v nyní posuzované věci, v níž šlo o manipulační plochy bývalého kravína, jež měly nově sloužit pro zařízení ke sběru a výkupu kovových odpadů a k výkupu a zpracování kabelů, tedy zcela odlišnému účelu využití území s potenciálem negativně ovlivnit zájmy vlastníků sousedních nemovitostí, jakož i jiné důležité zájmy v území (srov. § 76 odst. 1 a 2 stavebního zákona). Nutno podotknout, že na potřebu „*řešit změnu v užívání*“ byla žalobkyně upozorněna již ve vyjádření orgánu územního plánování ze dne 9. 5. 2016. Ze sdělení Městského úřadu Bystrice, stavebního úřadu, ze dne 2. 12. 2020, č. j. 5711/2020/MUBY, pak vyplývá, že žádné územní rozhodnutí ve vztahu k záměru žalobkyně na provozování zařízení nebylo vydáno. Takové rozhodnutí pak žalobkyně nepředložila ani v průběhu odvolacího řízení na výzvu žalovaného (viz vyjádření žalobkyně ze dne 1. 8. 2022).

20. Argumentovala-li přitom žalobkyně v průběhu správního řízení tím, že změna využití území nepodléhala vydání územního rozhodnutí, pak soud upozorňuje, že žalobkyně nijak nespecifikovala důvody, pro které by rozhodnutí o změně využití území pro daný záměr nemělo být vyžadováno (srov. § 80 odst. 3 stavebního zákona), ani nepředložila předběžnou informaci od příslušného orgánu územního plánování, že provozování zařízení k využití odpadu je v souladu se stávajícími podmínkami využívání území (srov. § 21 odst. 1 stavebního zákona). Ze správního spisu navíc vyplývá, že žalobkyně sama o vydání rozhodnutí o změně využití území (ze stávající *manipulační plochy* na *manipulační plochu – sběr, výkup, třídění a úprava odpadů*) během roku 2021 neúspěšně požádala, přičemž toto územní řízení bylo dne 29. 7. 2021 zastaveno pro nedoložení nezbytných podkladů a o nové žádosti o vydání územního rozhodnutí ze dne 13. 9. 2021 nebylo dosud rozhodnuto (viz nedatované vyjádření žalobkyně k výzvě krajského úřadu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 121360/2021/KUSK OŽP/Sk, a vyjádření žalobkyně ze dne 1. 8. 2022). Pakliže by byla žalobkyně skutečně přesvědčena, že provoz zařízení nevyžaduje územní rozhodnutí, nelze očekávat, že by o vydání takového rozhodnutí sama opakovaně usilovala.
21. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí nepřipustně rozšiřuje správní uvážení ohledně posouzení podmínek povolení provozu zařízení, soud shodně se žalovaným uvádí, že v posuzované věci nebyla aplikace právní normy (resp. výklad dané podmínky) spjata se správním uvážením, které by správním orgánům poskytovalo určitý volný prostor k rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS, odst. 14). Pro úplnost soud podotýká, že výklad podmínky č. 7 povolení provozu zařízení zastávaný žalovaným není nijak excesivní a nevykazuje jakýkoliv náznak svévole.
22. Soud proto dává žalovanému za pravdu, že provoz zařízení k využití odpadu byl podmíněn vydáním územního rozhodnutí o změně využití území podle § 80 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. Teprve ve fázi územního řízení jakožto realizační fázi územního plánování totiž mohly být komplexně posouzeny potenciální dopady navrhovaného využití dotčených pozemků na veřejné a soukromé zájmy v daném území, jakož i vliv tohoto využití na dosavadní vnitřní stav pozemků. Pakliže takové rozhodnutí nebylo ve vztahu k dotčeným pozemkům vydáno, nesplňovala žalobkyně podmínku č. 7 povolení provozu zařízení, aby bylo zařízení „*provozováno pouze na pozemcích k tomu účelu určených a **schválených** dle stavebního zákona*“ (důraz dodán). Pouhá skutečnost, že využití dotčených pozemků pro nakládání s odpady bylo přípustné dle územního plánu obce (tj. pozemky byly k tomuto účelu obecně *určeny*), pro splnění dané podmínky nepostačuje. Ke zrušení povolení provozu zařízení tudíž bylo přistoupeno zcela v souladu s § 25 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech.
23. Soud neshledal důvodné ani žalobní námitky, jimiž žalobkyně vytýkala správním orgánům nesprávný procesní postup v řízení.
24. Je pravdou, že krajský úřad zahájil z moci úřední řízení o zrušení povolení provozu zařízení s odůvodněním, že žalobkyně dosud nedoložila „*kopii pravomocného kolaudačního rozhodnutí (změna užití stavby – nakládání s odpady)*“ (viz oznámení o zahájení řízení a ukončení dokazování ze dne 22. 10. 2021, č. j. 129718/2021/KUSK OŽP/Sk). Z tohoto důvodu pak krajský úřad též prvostupňovým rozhodnutím předmětné povolení zrušil. Neobstojí však námitka žalobkyně, že žalovaný překročil meze odvolacího řízení, když se nezabýval otázkou absentujícího kolaudačního rozhodnutí, nýbrž rozhodnutím o změně využití území. Odvolací řízení přímo navazuje na řízení v prvním stupni, s nímž tvoří jeden procesní celek. Proto není vyloučeno, aby případná pochybení a nepřesnosti krajského

úřadu dodatečně napravit či odstranit žalovaný jako odvolací správní orgán. Tato náprava může spočívat v odstranění procesních pochybení, jakož i v nápravě případných nedostatků obsažených v prvostupňovém správním rozhodnutí. Žalovaný tak byl oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než krajský úřad. To však pouze za podmínky, že žalobkyni na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornil a dal jí možnost se k němu vyjádřit, aby pro ni nové posouzení (např. zrušení povolení provozu zařízení z jiného důvodu) nebylo s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34, č. 3837/2019 Sb. NSS, odst. 29).

25. Tomuto požadavku žalovaný v posuzované věci dostál. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně upozornil, že podmínka č. 7 povolení provozu zařízení se netýká *staveb* podléhajících kolaudaci, nýbrž *pozemků*, jejichž odlišný způsob využití podléhá vydání územního rozhodnutí. Žalovaný předtím, než napadené rozhodnutí vydal, žalobkyni s tímto právním názorem odlišným od krajského úřadu seznámil, umožnil jí, aby se k němu vyjádřila, a stanovil jí dostatečnou lhůtu k předložení absentujícího územního rozhodnutí (viz výzvu žalovaného ze dne 20. 7. 2022, č. j. MZP/2022/500/1339). Postupu žalovaného v odvolacím řízení tak nelze stran předvídatelnosti ničeho vytknout. Ba právě naopak, lze ocenit snahu žalovaného vést správní řízení efektivně a hospodárně a neoddalovat vydání konečného rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018 - 34, č. 3837/2019 Sb. NSS, odst. 27). Soud proto neshledal, že by žalovaný jakkoliv vybočil z mezí odvolacího řízení, či že by napadené rozhodnutí mohlo být pro žalobkyni překvapivé.
26. Soud pro úplnost podotýká, že žalovaný v odvolacím řízení nijak nezměnil předmět správního řízení [§ 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], jímž bylo posouzení otázky, zda má být povolení provozu zařízení zrušeno či nikoliv. Předmět řízení byl v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby žalobkyni bylo zřejmé, splnění jaké podmínky povolení provozu zařízení bude posuzováno, a aby bylo zaručeno její právo se k dané věci vyjádřit a uvádět právní i skutkové argumenty ve svůj prospěch (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, odst. 54). Takto vymezený předmět řízení zůstal zachován po celou dobu správního řízení, byť v konečném důsledku bylo povolení provozu zařízení zrušeno pro nedoložení „jiného rozhodnutí“, než které původně požadoval krajský úřad. Na odlišnou právní kvalifikaci *téže věci* (resp. téže projednávané otázky) však žalovaný (jak uvedeno v předchozím odstavci) žalobkyni řádně předem upozornil, čímž jí zajistil reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat.
27. Přisvědčit konečně nelze ani žalobní námitce týkající se procesního postupu správních orgánů před vydáním prvostupňového a napadeného rozhodnutí. V prvním zrušujícím rozhodnutí ze dne 26. 1. 2022 žalovaný vytýkal krajskému úřadu, že povolení provozu zařízení zrušil podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech [tedy nikoliv dle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení], který na posuzovanou věc nedopadá. Žalovaný přitom ve zrušujícím rozhodnutí nastínil tři možné scénáře, jak má krajský úřad po vrácení věci k novému projednání postupovat. Takto žalovaný v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu prezentoval jednoznačný právní názor, jímž byl krajský úřad při novém projednání věci vázán. Zastavení řízení bylo pouze jedním z těchto řešení pro případ, že by krajský úřad nenalezl relevantní důvod pro zrušení předmětného povolení, tedy nikoliv jediným možným procesním vyústěním, jak tvrdila žalobkyně v žalobě. Jelikož krajský úřad shledal

důvody pro zrušení povolení provozu zařízení (byť žalovaný tento důvody v rámci napadeného rozhodnutí korigoval), nepřicházelo zastavení správního řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu v úvahu.

IV. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
29. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu